

ni službě, zejména když st-l pro případ nevyhovění této »prosbě« prosí, aby mu ponechány byly plné požitky a služební byt po dobu jednoho roku ode dne pensionování. Rovněž nelze pak míti za to, že žádost za pensionování z 1. února 1921 byla vyřízena a konsumována výměrem městské rady z 3. března 1921, takže by nebyla mohla sloužiti za podklad dalším aktům obce, neboť výměr právě uvedený výslovně uvádí, že st-l ponechává se v městských službách »až na další«, takže je patřno, že činí jenom provisorní opatření, aniž by chtěl žádost z 1. února 1921 definitivně vyřizovati.

Za tohoto stavu žal. úřad právem tedy předpokládal, že st-l podáním z 1. února 1921 žádal za přeložení na trvalý odpočinek. Jestliže nař. opatřením této žádosti vyhověl, nemůže se tím st-l důvodně cítiti dotčen ve svých právech.

Vzhledem k tomu netřeba se také zabývati námitkami stížnosti čerpanými z té okolnosti, že nař. opatření poukazuje na lékařský posudek o zdravotním stavu st-lově, kdyžť st-l nebyl dán do pense z moci úřední snad pro svou neschopnost k službě, nýbrž ke své žádosti, takže v poukazu onom nelze spatřovati nic jiného nežli označení motivu, proč obecní zastupitelstvo uznalo žádosti st-lově vyhověti.

Č. 2782.

Školství. — Obecní samospráva: Je učitelka mateřské školy obecní úřednicí?

(Nález ze dne 20. října 1923 č. 17015.)

V ě c: Marie D. ve Z. proti moravskému zemskému výboru o přiznání povahy obecní úřednice.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Podáním z 13. srpna 1922 st-lka vznesla na ob. zastupitelstvo v Z. žádost, aby podle zákona z 23. července 1919 č. 443 Sb. byla jako učitelka tamní mateřské školy zařaděna mezi manipulační úředníky obecní. Usnesením z 18. srpna 1922 ob. zastupitelstvo tuto žádost zamítlo s odůvodněním, že ji do služeb nepřijímalo. Proti usnesení tomu podala st-lka rekurs, v němž sice uznává, že byla ustanovena místní školní radou, namítá však, že byla placena z důchodů obecních a že místní školní rada je pouze zmocněncem ob. výboru, takže dlužno st-lku považovati za zřízence obecního, jemuž dle zákona ze 17. prosince 1919 č. 16/20 přísluší definitivita.

Zv nař. rozhodnutím rekurs ten zamítl — — — —

Předmětem stížnosti vznesené na nss jest jediné otázka, přísluší-li st-lce charakter úředníka obce Z. ve smyslu zák. z 23. července 1919 č. 443 Sb. čili nic.

Odpověď na tuto otázku zní záporně.

Není sporu o tom, že st-lka za platnosti tohoto zákona ob. zastupitelstvem obce Z. ve smyslu § 7 cit. zákona úřednicí obce ustanovena nebyla. Mohla by tedy nárok svůj vyvozovati jenom z předpisu § 41 leg. cit. na základě skutečnosti, že byla ustanovena úřednicí obce již před účinností tohoto zákona. Ježto poměr úřednický jest jen určité

kvalifikovaným poměrem služebním vůbec, bylo by nezbytným předpokladem kladného zodpovědění sporné otázky, že st-lka vůbec byla přijata do služeb politické obce Z.

Služební poměr mezi st-lkou a politickou obcí Z. mohl býti založen jenom z vůle této obce, projevené některým orgánem po zákonu povoláním vůli obce tvořiti a ji projevovati. Takovými orgány byly však podle § 13 mor. ob. zř. toliko obecní výbor a obecní představenstvo; jiný orgán po zákonu k zastupování politické obce příslušným nebyl.

Je nesporno, že st-lka nebyla ustanovena pěstounkou na mateřské škole Z. ani obecním výborem (zastupitelstvem) ani obecním představenstvem, nýbrž tamní místní školní radou. Této však po zákonu v záležitostech obecních žádná kompetence nepříslušela a nemohla tedy svým usnesením založiti pro st-lku služební poměr k politické obci. Nemohla dále tak učiniti ani na základě zvláštního zmocnění některého z obou obecních orgánů — existenci takového speciálního zmocnění stížnost ostatně ani netvrdí — poněvadž obecní zřízení delegace kompetencí obecních orgánů na jiné sbory nepřipouští. Byla-li místní školní rada vůbec s to, aby svým usnesením nějaký služební poměr založila, toho netřeba zkoumati; jisto je dle toho, co řečeno, že nemohla svým usnesením založiti pro st-lku služební poměr vůči politické obci Z.

A tento moment jedině je v daném sporu rozhodným.

Naprosto irelevantní je však za daného stavu druhá okolnost, st-lkou uváděná, že totiž služební plat její hrazen byl z prostředků obecních. Tím, že obec přejímá na sebe úhradu služebních požitků zaměstnance stojícího v jiných službách nežli ve službách obce, zakládá se právní poměr toliko mezi obcí a jeho zaměstnavatelem, nestává se však zaměstnanec onen sám ještě zaměstnancem obce.

Nebylo-li však mezi st-lkou a politickou obcí Z. vůbec žádného služebního poměru, pak také nemůže st-lka míti povahu úřednice této obce.

Je tedy stížnost bezdůvodná.

Č. 2783.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: O podmínkách udělení koncese k prostředkování reklamací náhrad a přeplatků vůči železničním podnikům.

(Nález ze dne 20. října 1923 č. 17329.)

V ě c: Firma E. a G. v Praze (adv. Dr. Vil. Schleissner z Prahy) proti ministerstvu obchodu o koncesi k prostředkování reklamací náhrad a přeplatků proti železničním podnikům.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Rozhodnutím z 29. listopadu 1921 vyslovila zsp, že nevyhovuje žádosti st-lčině za udělení koncese k zprostředkování reklamace náhrad i přeplatků proti železničním podnikům se stanovištěm v Praze vzhledem k nedostatku skutečné místní potřeby.

Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno odvolání z toho podanému z důvodu nař. rozhodnutí, poněvadž dosavadními podniky toho druhu jest o potřebu obyvatelstva dostatečně postaráno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto: